

بیانیه ای مشترک برای گامی به عقب

روزگاری در هنگام شکل گیری نشست نیروهای چپ و کمونیست مجموعه ای از نیروها از جمله حزب کمونیست ایران و حزب کمونیست کارگری حکمتیست برای کمک و تقویت آلترناتیوی سوسیالیستی گرد آمدند. در راستای تعریف آلترناتیو سوسیالیستی از آنجا که هنوز ابعاد آلترناتیو مورد بحث قرار نگرفته و به زبان مشترک در نیامده بود به حداقلی از تمایزها اکتفا شد و راه حل کارگری و شورایی عام ترین تعریف میان انواع پیشنهادات سازمانی و اشکال دولت جایگزین تلقی شد. زیر این مشخصه امضا گذاشته شد و پرنسپ همکاری قرار گرفت. سکولار بودن و جدایی از مذهب برای نیروهای این همکاری اظهر من الشمس و از بندهای برنامه ای و حداقلی های همه تشکیل دهندگان این نشست بود. از آنجا که تمایز با دولت بورژوایی از مهمترین مسائل قلمداد شده بود لذا گمان میرفت با تقاضای دولتی که کارگری و شورایی باشد به تاریکی و ابهامات در خواست جنبش انقلابی نوری هرچند هنوز ناکافی خواهد تافت. در چنین فضایی مشاهده نام امضا کنندگان چنین بیانیه ای در زیر پیمان نامه ای دیگر با آلترناتیوی دیگر تعجب آور است. بخش های منشعب از حزب کمونیست ایران و بعدا حزب کمونیست کارگری به نام حزب کمونیست کارگری - حکمتیست زیر قرار امضا کرده اند که دیگر سرنگونی انقلابی و شکستن ماشین دولتی و راه حل کارگری شورایی برایش در دستور قرار ندارد. سکولاریسم را عمده میدانند و بر این واقعیت تلخ در منطقه چشم می پوشد که بر بستر دولت بورژوایی سکولاریسم از شکل تو سری خورده ای مثل اسد و السیسی و شاه چیزی فراتر نمی رود و این تمسخر حتی سکولاریسمی واقعی و اجتماعی است. چه اتفاقی افتاده است؟ آیا «سناریوی سیاه» و تعالیم آن موجب این عقب نشینی است. آیا نوعی سرمایه داری مناسب و مدرن و مدنیت جو در منطقه کشف شده است؟ بر ما معلوم نیست باید منتظر توضیحات این رفقا بود. قدر مسلم اینکه نه تنها ضرورت بزیر کشیدن دولت سرمایه داری بلکه درک حضور تبی فراگیر برای خود حکومتی در منطقه که حتی در منطقه ای به مراتب عقب مانده تر از ایران به لحاظ موقعیت اقتصادی و اجتماعی و با هر کمبودی مشهود است و شکنندگی سیستم حاکم در شناخت از منطقه غایب است و مبنای تحلیل قرار ندارد که هیچ بلکه رفقای ما از کنار آن با بی اعتنائی میگذرند. این تحلیل رفقای ما را اگر چه دیر هنگام و با همه تفاوتها اما به جمهوری خواهان لائیک نزدیک میکند. چنین مباد زیرا که پیمان ما رد و تبلیغ علیه آلترناتیوهای بورژوایی بود. شاید حضور در دو پیمان متفاوت ترجمان این شعار است که: هم دولت کارگری و هم دولت بورژوایی سکولار هر چه پیش آید خوش آید

سعید سهرابی 2015 09 30

رفقای حزب کمونیست کارگری حکمتیست دیرگامیست که از همکاری اولیه و نشست نیروهای چپ و کمونیست خارج شده اند